

Könyvespolc

Egy gyermek ára

Marie-France Botte ápolónő egy brüsszeli kórházban. Hat hónapra egy thaiföldi menekülttáborba megy tanítani. A táborban figyel fel arra, hogy gyerekek tűnnek el titokzatos körülmények között. A kérdés nem hagyja nyugodni: Vajon mi történik a táborból eltűnt gyerekekkel?

Marie-France Botte (Jean-Paul Mari közreműködésével) annak a 4 évnek a történetét meséli el, amit Bangkokban, a gyermekprostitúció poklában töltött el. Könyvét azért írja meg, mert nem tudja elfelejteni Lan, Sonta és Patchara tekintetét; három kislány a kétszáz ezer közül, akiket elraboltak, bezártak, megverték és megerőszakoltak Bangkok nyilvánosházaiban. Ma Sonta és Patchara halott, az AIDS áldozatai, Lao pedig reménytelenül küzd a betegséggel.

Brüsszelbe visszatérve elfogadja „Az emberek Földje” alapítvány (Terre des Hommes) megbízását Thaiföldre. A svájci kormány felkínál 80 vízumot az évek óta nehéz körülmények között élő 16 éven aluli menekülteknek. Marie-France feladata a 80 gyermek kiválasztása. Az egyik menekülttáborban egy kisfiú mondja el neki, hogy a 8 éves húga napokkal ezelőtt eltűnt a táborból. A szerző az itt dolgozó tanítóktól tudja meg, hogy a katonák által rendszeresen elvitt kislányokat a bangkoki nyilvánosházakba szállítják, a kisfiúkat feketén üzemelő gyáraknak adják el.

A gyermekkereskedelem borzalmát felfedezve, Marie-France Botte elhatározza, hogy felkutatja a bangkoki gyermekprostitúció hálózatát. Ehhez egy férfi segítségére van szüksége. Toy-al, az észak-keleti fiatal thai-jal éjszakákon átjárnak a hotelokat, mulatóhelyeket, könnyű örömeiket kereső párnak adva ki magukat.

Az író tényszerű képekkel mutatja be azokat a hoteleket, amelyek kizárólag a gyermekprostitúciót szolgálják. A portán lehet kiválasztani a megfelelő gyermeket nem, kor és egyéb igény alapján (sokszor katalógusból). A kiválasztott gyermek a hotelszobába érkezik, gyorsan letusol, és félmeztelenül, egy törölközőbe burkolózva jön ki. A törölközőt leejtve magáról, „használatra készen” az ágyra fekszik egyetlen szó nélkül, szemei a plafonra tapadnak. A szállodák koszosak, a szobákban csótányok futkosnak, minden penész szagú. A gyerekek ki vannak éhezve, hisz épp annyi enivalót kapnak, hogy éhen ne haljanak. Rendszerint egy garázsba zárva tartják őket, csak a „vendégekhez” mehetnek ki. A garázst fegyveres őr őrzi. Nem érzékelik a nappalok-éjszakák változását, az egyetlen viszonyítási pontjuk az a kéz, ami a rizsadagjukat beadja. Ha a kliens elégedetlen, a gyermek nem elég mosolygós, az emeleti boy bottal veri el őket, cigarettával, égeti a bőrüket. A gyerekek sokszor tele vannak kezeletlen fekélyekkel, sebekkel. Az ügyfelek a pénzükéért bármit megtehetnek a kiszolgáltatót gyerekekkel. Az, ami nálunk börtönbe juttatja őket itt csak egy marék dollárba kerül.

A szemünkben könnyekkel kísérhetjük végig Sonta drámai történetét. Sontával a nyomozás során találkozik Toy és Marié az egyik hotelban, ahol „vendégeknek” adják ki magukat. A kislány beteg, a hátán gennyes, fertőzött seb van, lázas.

„Sonta! Ez a 8 éves pici kislány, akit soha többé nem tudtam elfelejteni az első találkozásunk óta; Sonta, a mély, fájdalommal teli tekintete. A-hányszor belépünk a Suriwongse hotelba, mindig rá gondolok. A biztonságunk egyik alapszabálya, hogy soha nem láthatunk viszont egy prostituált gyermeket. Pedig képtelen vagyok kitorölni az emlékezetemből az arcát, egy haldokló kislány arcát...”

Mikor legközelebb felkeresik, a kislány még soványabb. A bal lábát húzza, egy daganat van a térdén. A hátán ostor vagy szíjnyomok, a szeméremdombja cigaretta égésnyomoktól dagadt. A szája tályogos, enni-inni alig tud. Kis teste szinte élettelen. Tudják, hogyha nem hozzák ki azonnal a hotelból, meg fog halni a sötét garázsban. Marie-France Botte közli a tulajdonossal, hogy szeretné megvenni a lányt.

800 dollárért megkapják Sontát. Emberi lények vásárolhatók itt 10 000 forintért! Ennyit kérnek egy előkelő párizsi vagy brüsszeli boltban egy fajtiszta kutyáért is. Sonta napokig nem mozdul meg, nem beszél. Eközben a szerző és társai eget-földet megmozgatva próbálják felkutatni a kislány szüleit. Sontát több másik társával együtt a szülőfalujából rabolták el. Egy mikrobuszból kiszálló elegáns hölgy a menetirányról kérdezősködött, a köré sereglő gyerekeknek léggömböket osztott szét, s amikor azok gyanútlanul közelebb merészkedte, egy férfi a buszba rángatta és azonnal el is kábította őket. A szomorú folytatást ismerjük.

Sonta szüleit sikerül megtalálni. Marie-France Botte szomorúsága határtalan, amikor megtudja, hogy Sonta szeropozitív. A „krokodilok” (a gyerekek nevezik így a pedofil klienseiket), elrabolják a gyermekkorukat, kínozzák, és végül – az AIDS-szel fertőzve – meg is ölik őket. „De legalább – vigasztalta a kétségbeesett szerzőt egy ismerőse – Sonta megtalálta a szüleit, újra gyermek lehetett, ha csak pár hónapig is. Még ha tudjuk is, hogy a betegség következménye a halál. Időt nyertünk, Marié! Ennek szerinted nincs ára? Gondolj azokra a hónapokra, amit a bordélyban töltött volna! És azokra, amelyeket megélt, ott a hegyekben. A saját hegyeiben! Otthon. A szüleivel, a testvéreivel. Megcsókolhatta az édesanyját. Az anyját, Marié! Nem pedig egy német vagy francia turistát. Ennek a boldogságnak nincs ára. A halál elviszi. Mindenképpen halálra volt ítélve, de legalább az élete nem egy patongi bordélyban fejeződik be. És az út végéig az édesanyja fogja a kezét...”

Sonta pár hónappal később meghalt.

A szerző Brüsszelben az összegyűjtött anyagból jelentést szerkeszt. Hosszú utánajárás és számos elutasítás után sikerül támogatókat szereznie tervéhez. Visszatér Bangkokba, azonnal munkához lát. Fogadóotthont nyitnak a prostitúció fiatal áldozatainak. Nevelők, tanárok, ápolónők foglalkoznak a gyerekekkel. A rendőrséggel együttműködve meglepik a nyilvánosházakat, és kiszabadítják a gyermekeket. A fogadóotthonban kezelt, meggyógyított és lelkileg stabilizálódott gyermekek szüleit felkutatják és hazajuttatják őket. Az otthon minden reményt felülmúlva működik. Így hamarosan megnyitnak egy újabbat. Mindkét ház állandóan tele van, helyhiánnyal küszködnek. Áldozatos munkájukat lelkileg megnehezíti az a tény, hogy egyre nő az AIDS-szel fertőzött gyermekek száma. Állományuk több mint a fele fertőzött.

Marie-France Botte azt sem hallgatja el, hogy élete állandó veszélyben forog. Szüntelenül névtelen telefonokat kap. Egy reggel az ajtaja előtt találja felakasztva a macskáját. Minden vérpirosra festve, az ajtón, ablakokon tör-rajzok. A ház végében valaki tűzrakást készített, csak egy gyufát kell rádobni. Később postai csomagban véres húsdarabokat kap. A húsba egy penge van beleszúrva, 8 napon belül 3 hasonló csomag érkezik. Marie-France Botte állandó kísérelésévé válik a félelem. Az utolsó csomagban csak egy kés található, s a véres papírra vetett üzenet őt jelöli meg a következő csomag tartalmának. Ekkor dönt úgy, hogy hazatér. Hosszú utat tett meg thai barátaival.

„Ők folytatni fogják a gyermekek kiszabadítását a bordélyokból. Még annyi munka maradt! Én csak elkísértem őket ebben a harcban, ami az övék. Az én feladatom a saját területemen, Európában harcolni, ott, ahol az >új szerelem< homályos filozófiájának gyökerei erednek (új szerelemnek nevezik a pedofilek a gyerekekkel folytatott szexuális kapcsolatot). Kaotikus utamon Sonta volt az a kis fénysugár, aki vezetett. Ő akadályozott meg abban, hogy lemondjak és összezsomogjak. Amikor meghalt 1991 tavaszán a hegyekben, a szerettei között, de nélkülem, majdnem újra mindent otthagytam. De itt volt Lao, Patchara és annyian mások, ezek a kis életek, akiket láttam elmenni a falujuk felé, vagy a halálba. Ők adták az erőt a folytatáshoz.”

A könyv epilógusa ötleteket ad a gyermekprostitúció elleni harcra, a prevencióra. Nagy jelentőséget tulajdonít a szülők, pedagógusok, előadóművészek felvilágosító munkájának. De mindannyiunknak részt kell venni benne, hogy egy nap ne lehessen benyitni egy bangkoki hotelba, hívni az emeleti boy-t, és néhány fillérért a hotelszobába vinni egy alvajáró tekintetű apró gyermeket:

Nálunkfelé keveset beszélünk, még kevesebb könyvet olvashatunk a gyermek elleni bűncselekményekről. De reméljük, hogy e könyv magyar fordítását hamarosan kezébe veheti az olvasó.

(Ed. Róbert Lafont, Paris, 1994)
Puskás Gyöngyi